

POVÍDKA I.

DOKTOR

I.

Doktor Andrews

Byl takový ten typický podzimní den v Nové Anglii. Město Boston se pomalu ponořovalo do tmy a od řeky Charles River se začal zvedat mlžný opar. Venku bylo už dosti chladno. Doktor James Andrews tedy nechal rozdělávat oheň v krbu ve své rozlehlé pracovně, kde trávil mnoho svého času. Dnes měl opravdu hodně těžký den. Odpoledne se u něho objevili policisté. Přinesli mu hodně špatnou zprávu a doktor z ní byl od té doby jako vyměněný. Dnes celý den nejedl, jen popíjel a stále si četl jen ten list papíru, který mu přinesli policisté. Byla v něm napsána jedna prosba, kterou on sám nebyl, ve svém dnešním rozpoložení, schopen splnit. Policisté byli ochotní a zařídí to prý za něj. S těmito slovy se s doktorem rozloučili, aniž by věděli, že jsou poslední, kdo ho vidí živého!

Doktor Andrews seděl u krbu ve svém polstrovaném křesle, v jedné ruce měl sklenku brandy, v druhé držel nějaký list a zamyšleně hleděl do ohně. Vedle něj byl malý kulatý

konferenční stůl a vedle stálo stejné druhé křeslo, natočené směrem ke krbu. Na konferenčním stolku, na stříbrném podnose stála láhev brandy, už z poloviny vypitá. Vedle podnosu z lahví bylo něco, co tu obvykle nebývalo. Byla to zbraň, revolver Smith and Wesson ráže 0.38. Položil ho tam sám doktor hned poté, co od něj z domu odešli policisté, kteří mu přišli sdělit onu zprávu.

Doktor odtrhl svůj zrak od plápolajícího ohně a znovu se dal do čtení oněch řádků, dnes už poněkoli káté, stále tomu nemohl uvěřit. Vše bylo pryč!

Doktor Andrews teď přemýšlel nad tím, kolik let věnoval studii poruch osobnosti a teď na konci kariéry takové selhání. Už na fakultě mu říkali, že pokud chirurg ztratí pacienta při operaci, ztrácí tím tělo, ale pokud psychiatr ztratí pacienta, ztratil tím jeho duši! To se teď doktorovi honilo hlavou. Jako psychiatr věřil v duši člověka.

II.

David

David, pro Němce méně časté jméno, Hirsch, se narodil v roce osmdesátdevět, a v době jeho smrti mu bylo jen šestadvacet let, v Norimberku. David byl zhruba 178 cm vysoké vypracované postavy. Nosil na krátko střižené, kaštanově hnědé vlasy, které si upravoval vždy do moderního rozčuchu voskem. Všichni, kdo jej znali, by vám řekli, že nejzajímavější byli jeho modré, pronikavé, oči, které jakousi jiskrou, člověku zakazovali, odvrátit svůj pohled jinam. Na svém ostře řezaném obličejí nosil vždy, jak on sám říkal odjakživa, krátce střižené strniště. V Bostonu studoval politologii a sociální vědu na Bostonské univerzitě. Jelikož pocházel z bohaté rodiny, nemusel nikdy nikde žebrať o peníze a žil si velice spokojený studentský život. Byl vesměs společenský, měl rád zábavu a velký shluk lidí, ale získat si jeho náklonnost mohlo být pro některé lidi dosti obtížné, zřejmě kvůli jeho narcisním sklonům. I přesto měl spoustu přátel, takže sám také nikdy nebyl. Vždy byl velice spokojený se svým životem a na nic si nestěžoval. Neměl také na co! Otec mu posílal velice

slušné měsíční kapesné a tak si mohl dovolit docela pěkný studentský byt, vyhnul se tím tedy životu na koleji, a zbývalo mu i dost peněz na obživu a na to, co on nejvíce potřeboval a vyhledával, tedy na zábavu. Byl vyhlášený tahoun třídy, nikdy nebyl lakomý a pomohl i svým méně movitým spolužákům a ti ho měli, možná jen proto, rádi ale byl všeobecně oblíbený i v ostatních ročnících na fakultě. Život však, tomuto mladému muži, postavil do cesty překážku v podobě smrti jeho otce a on se s tím nezvládl vypořádat a začal se měnit!

Zhruba dva měsíce po smrti jeho otce, navštívili Davida jeho přátelé. Přišli se podívat, co se s ním děje! S Davida byl nyní velice bohatý mladý muž, protože zdědil celé otcovo jmění a jelikož nemohl současně studovat a starat se o rodinnou továrnu, prodal ji. Tím se z něho stal ještě větší boháč. Avšak kvůli této smrti se již dva měsíce neukázal na fakultě a značně zpustl! Jeho přátelé byli překvapeni jeho vzezřením. S kdysi pohledného, upraveného, mladého muže, který měl okolo každého prstu omotáno nejméně pět holek", jak říkával jeho kamarád Steve, se stal zarostlý, otrhaný muž, kterému byste rozhodně čtyřicet let nehádali. Sám Steve teď prohlašoval, že takto vypadá spíše ke čtyřicítce. Přátelé se ho vyptávali, jestli si všiml, jak často za ním chodili, aby mu ukázali, že není sám, a že stojí při něm! Ale on to nevnímal! Čas, prostor a dokonce i přátelství, pro něho začali ztrácet cenu a on to házel za hlavu. Když mu teď Sára říkala, jestli si všiml, že za ním chodili denně, pak týdně a teď že přišli až po měsíci, tak je jen odbil zabručením. Byl opilý a zdrogovaný, takže čas a ani návštěva jeho přátel pro něj nic

neznamenali. Peněz měl dost na to, aby se mohl takto ničít do konce života. Přátelé na něj naléhali, aby se šel léčit, ale o tom nechtěl ani slyšet a vyrazil je, velice hrubě, z bytu ven.

Uběhli, pro někoho dlouhé, pro Davida krátké, tři měsíce, když Davidovi začalo vrtat hlavou, kam se vlastně poděli všichni ti lidé, kteří se s ním vždy bavili. On si totiž nevzpomínal, že by za ním někdy byli a zeptali se ho, jak se má. Rozhodl se tedy přerušit svůj dosavadní zaběhnutý trend a vyrazil ven. Protože dosti zpohodlněl, tak úpravu svého zevnějšku nechal na odbornících. Nechal se ostříhat, oholit a koupil si i nové oblečení. Vždy si liboval v oblecích nejmodernějšího střihu. Konečně z něho byl zase člověk. Svolal všechny své přátele do klubu, kde se dříve často scházivali. Když tam dorazili, už na ně čekal. Byli toho dne, jak později Sára, které jako jediné se nic nestalo, vzpomínala, že David je upravený a vypadá opět jako ten mladík, kterého znali dříve. Ovšem nezřízený život a nevyrovnání se s osobní tragédií, zanechali na tváři, ale především v mysli, tohoto mladého muže, znatelné jizvy. Ze začátku měli radost, že David seděl, při jejich příchodu, u stolu jen nad sklenicí vody, ale později se ukázalo, že na jeho psychický stav už nemělo vliv, zdali pil vodu nebo alkohol, jestli si vzal drogy nebo nechal. Bavili se ale normálně a už to vypadalo, že se David srovnal a rozhodl se vrátit na univerzitu a nechat života, který doposud vedl a dokonce došlo i k usmíření přátel, ohledně toho, jak je tenkrát vyhodil neomaleně ze svého bytu, když se mu snažili pomoci. Po nějaké době si všimli, že v Davidových modrých očích, jako by vyhasla ta jiskra, kterou v nich měl

odjakživa a udržel si jí v nich až do této chvíle. Steve, kterého znal, z party sedmi kamarádů, nejdéle, se ho tenkrát zeptal, co se s ním děje, protože jak ztráta jiskry, tak výraz obličeje mladíka se změnil k nepoznání, asi po hodině, co tam jen tak seděli a hleděli na něj. To, co se pak stalo, se nedalo vysvětlit jinak, než že David zešílel! Prudce natáhl ruce přes stůl, chytl Steva za hlavu a několikrát mu udeřil hlavou o stůl tak, že Stevovi začalo krváčet čelo a byl omráčený, pak ho chytl za rameno a jediným chvatem ho otočil, tak aby byl zády k němu, popadl mu hlavu a jedním škubem mu zlomil vaz. I přesto, že se ostatní přátelé snažili Davida zadržet, neměli proti němu šanci, i když byl dlouhou dobu mimo univerzitu, tak v něm zůstalo dost síly ze sportů, které tam závodně provozoval. I když zasáhli i ostatní hosté klubu, mladý muž se dokázal bránit a nakonec se mu podařilo zmizet kdesi venku v uličkách města. Přátelé byli šokováni smrtí svého přítele, a o to více, že Steve a David byli nejlepšími přáteli už od začátku jejich studia na fakultě.

Davida ale nebylo těžké najít, policie ho našla druhého dne ráno, jak spí ve svém bytě. Bohužel pro Davida, on si nic z toho dne opět nepamatoval.